Nejsem proti vložákům. Ráda vypomůžu. Ale zrovna poslední víkend v březnu? Jako naschvál! Výročí založení osady a já vyfasovala páteční noční! Teď dupu sama ranním lesem a pěním. Je mi jasné, že na oddělení nesmí sestřička scházet. Ale zatraceně! Proč zrovna já?
Nemám ani náladu se kochat ojíněnými smrčky. Chtěla bych být na kempu co nejdřív a překvapit spáče. Tady dole jsou cesty mokré a jen po okrajích příkopů jsou zbytky letošní sněhové nadílky, obělené noční přeháňkou.Vím že výš, pod horou, budou cesty bílé a v jámách po vývratech se najde dost ledu, který je velice vhodný k nacpání do vyhřátých spacáků.
Zvolnila jsem a začínám slyšet les. To šumivé ticho, které vás prostoupí, až vám po zádech přejíždí mráz. Zbystří všechny vaše smysly. Rozjede se představivost.
No teda holka. Před týdnem jsi oslavila třicetiny, jdeš po tolik známé cestě a budeš se snad bát? Přišlápnu. Ještě mě čeká ta dlouhá rovina, pak podél vody a poslední stoupák.
Hele, támhle někdo je. Že by mi kluci přišli naproti? Ne, je sám a není to nikdo z osady. Jen mě zahlídnul, zapadnul do pangejtu.
Znova mě zamrazilo. Nadhodila jsem uzdu na opocených zádech a ušla těch tři sta metrů tam, kde se ten zelený mužíček ztratil.
Nikde nikdo. Jen smrčina, kde by se schoval celý regiment horských myslivců
"Haló," povídám do ticha. Nic, tak jdu dál. Po pár metrech se ohlédnu a on tam stojí znova. Zlost do mne vjela.
"To si tu hraješ na schovku?"
"Ne, paní, my tu jsme čundrem a já se bál, že ste hajnej."
To mi povídejte! V maskáčích je, ale vandrák to rozhodně není.
"A když nejsem hajnej??" vrčím.
"My jsme támhle v zemljance. Od včerejška. A zapomněli jsme sirky. Nemohla byste mi nějaký přenechat?"
"To si teda uhád´," kouká po mně jak špatně vyoraná myš.
"Mám jen zapalovač a ten nepučuju. Esli chceš, tak vám tam škrtnu."
Velkou radost neměl. Asi nechtěl ukazovat jejich bezdomoveckou zašívárnu. Snad minutu od cesty stojí lesácká bouda, na půl zakopaná v zemi, takže se do srubových dvířek musíte ohnout. Skautík mne předběhl a vysvětluje mou návštěvu takovému týpkovi. Ten po mně kouká jako kakabus, ale co může dělat. Zima je zima.
Nejdřív si nechal zapálit užmoulané retko a pak neochotně strčil do dveří. Na palandě žmach spacáků, u zadní stěny velká bedna, asi na nářadí, uprostřed zánovní klubky.Vše připraveno, jen škrtnout. "Grinhorni jak ze sbírky, zapomněli na sirky," pochechtávám se a zapaluji březovou kůru. Alespoň něco znají. Z té truhly se ozývá bušení. Že by tam zavřeli kamaráda? Ta moje zvědavost! Nadzvedla jsem víko. Tam, s páskou přes pusu, pololeží malá holka. Poulí na mě oči a to je vše co jsem uviděla. Že jsem dostala ránu pendrekem, mi došlo později.
Sedím opřena o bednu. Policejními želízky mám ruku připoutanou k řetězu. Ten je prostrčen pod víkem. Pěkně prostředkem, mezi panty. Holčina sedí z druhé strany, taky připoutaná a brečí.
"Neřvi, nemám na to náladu," koukne na ní halama a mě povidá:
"Nemáš bejt zvědavá!" Povídám mu, že jsem se neprosila.
Točí si s tím gumovým klackem a tváří se, že mi asi udělá druhou bouli. Mrňous něco říká, že to bude dobrý a až tohle skončí, tak mě pustí. Kápo se na něj rozkřikl, ať drží hubu.
Přemýšlím jak a kudy z toho ven. Moje uzda leží u dveří, jak jsem s ní mrskla. Teď by se mi

moc hodila a jen já dobře vím proč!
Musím je ošálit. Zkusím to, ale nevím, jestli mi na to ten starší skočí.
Je jak ohař. Dává pozor, abych nemluvila s holčinou a mladýho seřval tak, že jak oukropeček přikládá do kamen. Mým pohledům se vyhýbá.
Nakonec jsem se dočkala.
Čahoun si navlékl maskáč a z polohlasného šuškání jsem pochopila, že jde s mobilem hledat signál.
"Snad je uhlídáš, když je máš svázaný," otočil se ke mně, strčil mi obuch pod nos, "a žádný hlouposti!"
To víš, že na tebe budu čekat. Jen vytáhnul paty, už jsem dostala hrozný křeče do břicha.
"Co je," vyděsil se skautík.
"Zrovna, asi tím leknutím, jsem to dostala," načala jsem ho, "víš, měsíčky. Hrozně na začátku krvácím."
Byli vyděšený oba. Asi jsem to přehnala.
"Potřebuju se přebalit. Můžeš mi podat bágl?" hrnul se ke dveřím a chtěl mi ho podat. Zarazil se, když uviděl kudlu, co mám za řemeny.
"Stačí mi ten batůžek ze shora," hlesla jsem a zase se zkroutila v divoké křeči. Odepnul ho a podal. Stál a čuměl. Začala jsem si volnou rukou rozepínat kalhoty. To s ním cuklo a vyrazil ven.
V mžiku jsme měly rozepnuté okovy a z prstem na rtech jsem děvče postavila stranou. Není čas jí vysvětlovat, že se může hodit nosit v batohu ten pravý klíček. Vzpomínka na jedny krásné prázdniny.
"Už můžeš dovnitř,"povídám a ve chvíli, kdy se začaly otvírat dveře, cukla jsem s nimi tak, že hoch sebou praštil o zem. Svázat někomu ruce klepetama není až tak těžké, když mu kolenem klečíte na zádech.
Ječel jak pominutý, ale to už jsme upalovaly k cestě. Riskla jsem to! Předpokládám , že ten sígr loví signál všude jinde, než kde by mohl někoho potkat. Štěrk nám zaskřípěl pod botami. Co teď?
Do města daleko, na osadu taky.
Od zemljanky je slyšet řev a kletby. Moc času není. Popadla jsem holčinu a odhodila jí za sněhový příkop. Rovnou do smrčí. Jen hekla, už jsem byla u ní. Jedním skokem. Jen jsme zalehly, už se pronásledovatelé objevili na cestě.
"Mazej nahoru na rozcestí. Tam určitě bude ležet ten noční sníh," nemohl popadnout dech dlouhán, "když tam budou stopy, tak je dohoníš a zdržíš! Musíme tu malou dostihnout. Já běžím dolů. Nemůžou bejt daleko!"
Když utichnul dusot jejich kanad, povolila jsem ruku na dívčině puse. Málem jsem jí chudinku udusila.
"Jak se jmenuješ," dívala se na mne s hrůzou.
"Janička," drkotala zubama. Uvědomila jsem si, že tu je na sněhu, jen v blůzičce. Jak jsem ji vytáhla od kamínek. A taky jsem si vzpomněla na svou uzdu. Tu jim tam přece nenechám! A bylo rozhodnuto. Přeskočily jsme rigol a doběhly ke srubu. Než jsem přidělala gébíčko, holčina si natáhla bundu a sebrala školní tašku. Vůbec neví, proč jí unesli od školy.
Ve chvíli, kdy jsme se chystaly opustit tu díru, uslyšely jsme, že ke dveřím někdo přiběhnul. Nejlepší obrana je útok a tak jsem se vyřítila na útočníka jako dračice. Nedám se tak lacino, jako ráno!
Druhou bouli od obušku jsem nahmatala, jen co mě ten policista přivedl k vědomí. Moc se divil ,

že nepatřím k té bandě.
Všechno to spískal táta Janičky . Měl ve firmě problémy. Po nahlášení na policii se sesypal a přiznal, že se s kamarádem dohodl na fingovaném únosu.
To víte. Z vandru nebylo nic. Odvezli nás k protokolu, ale zítra jsem pozvána na rande.
Můj zachránce se mi chce omluvit. Za tu bouli.

_____

Jiří Bok - Bokajs
Trapsavec 2006